

χιζανε τώρα και πληθαίνανε. Κ' έτσι παίρνοντας άν-
τιθετο σύστημα ο Γιάννης από το δικό μας με την
αλήθεια, κρύφτηκε από τη Μυριέλλα.

Εγώ λέω πάλι πως ο Γιάννης γύριζε λίγη μονα-
ξιά, για να την έχη και να τη βαστάη καλύτερα, πιο
ξεθαφτά μες το νου του, να την αγαπάη, να τη νει-
ρεθεί, να τη λαχταρή, να τη θέλῃ και να τη θείῃ.
Μά εἴτανε και φυσικά του συλλογισμοί, εἶχε τότες
κάμποσα κιόλας να συλλογιστῇ, το περισσότερο ἴσως τὰ
φιλικὰ πρὸς τοὺς γαργαλίζαν τὰ μυαλά, κ' ἔτσι ἕνα
πρῶτ' ο φίλος τράβηξε κάτω κάτω στὸ γυαλό, πίσω ἀπὸ
τὰ βουναράκια ποὺ πρόσταζαν τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ λι-
βαδιοῦ, κατάντικρυ τῆς σπηλιάς του.

Εἶχε ξεκινήσει πρὶν τὰ χαράματα, δίχως νὰ τὸ
νοιώσῃ κανεὶς. Κατέβηκε, κάθισε ἀπάνω σ' ἕνα βράχο,
με τὰ πόδια κρεμαμένα, καὶ κοίταξε. Εἶπαν ἀθαλασ-
σιὰ ἐκείνη τὴν ὥρα, καὶ ὁ βράχος, ποὺ τὸν ἐκείπαζε
ἡ θάλασσα, στὸ γυμνισμὸς τῆς, στεκότανε γυμνὸς κ' ἐρη-
μος σὰν πηγμένος μεσ τὸν ξαθόχρωμο τὸν ἄμμο, τὸν
ἀπαλόστρωτο καὶ μακρυνόν. Ἡ ἀκρογιαλιά, πίσω σὲ
κάποιαν ἀπόστασιν, καὶ ἔτσι ἄλλο δὲν ἔδωκε μυστακά-
σου παρὰ θάλασσα.

Θάλασσα καὶ ἀπεραντωσιὰ! Ὅτι ποὺ χάραξε, ἡ ὁλό-
κληρη ἀβγούλα, με τὰ δάχτυλά της τὰστημένα, γλυ-
κοσπρίσε τὸ οὐρανοθέμελο τῆς ἀνατολῆς. Φαέδαινε
φαέδαινε ἡ ἀσπράδα καὶ πήγαυε. Λίγο λίγο ζαπλωνόν-
τουσαν ἀπάνω στὰ νερά τὰ σεντεφένια, σὰν ἀργυρὰ
μεγαλομάντιλα. Ἐσφιγαν ἀφ' ἑνὸς τὸ ἕνα με τ' ἄλλο, καὶ
στὸ σμῆμα, ἔλιωναν οἱ μουντὲς μενεζένιες χρυσαύ-
δες, εἰ φίλεις μαθίλιες ποὺ χωρίζανε ἀκόμα τὰ ὕδατα.
Μαργαριτάρια περηνούντανε γυαλιστερὰ στὸ γυαλό,
καὶ ὅλο τὸ πέλκο γινότανε σὰν πλεούμενο ἀσπρὸ σφα-
νταχτερό. Ἀνάτελλε ὁ ἥλιος, καὶ προχού ξεπροβά-
λῃ ὁ δίσκος ὁ χρυσός, ρόδιζαν τὸ πέλκο οἱ πρῶ-
τοι τοῦ ἀχτιδιῆς. Ἐπειτα, μιὰ λίμνη αἶμα, κάτω.
Ἐβγαίνει τώρα, ἐβγαίνει πὰρ ἡ ἀρχοντιά του· ἔβριχνε,
σκόρπαε, πετοῦσε τὸ φῶς με τὰ πύρινα τὰ παντοδύναμα
χέρια, τὰ μυριοδάχτυλα, ποὺ κάθε δάχτυλο καὶ φλόγα,
ὁ ἥλιος χτυποδολοῦσε τὸ φῶς του πέρα πέρα, ὑπερῆνε
καὶ χρώμα ἔδωκε στὰ πράγματα ὅλα, πρασίνωνε τὰ
βουνάκια τῆς Μασατιέρας, κυάνωνε τὴ θάλασσα, γα-
λαζωνε τὸν οὐρανὸ, ἐλουζε διακμάντια τὸν αἰθέρα, τέ-
ρεθεσσίλειο, τὴν ἀνοιχτωσιὰ, φανέρωνε ἀλάκαιρη τὴ
Δημιουργίαν.

Ἡ ἀπεραντωσιὴν ἔχει κάτι ποὺ σὲ τρομάζει· τρώ-
μαζε τῶρα καὶ ὁ Γιάννης με τὸ οὐρανοθάλασσο ποὺ
τέβλεπε ὅλο. Χαμήλωσε τὰ μάτια· ὁ βράχος τοῦ σὰ νὰ
εἶχε προχωρήσει μες τὰ νερά. Δηλαδή, φούσκωνε ἡ

θάλασσα κ' ἐρχότανε σιμὰ του. Ἀχ! φούσκωνε, κ'
ἡ ἀγάπη, στὴν ψυχὴ του. Μήπως ἡ ἀγάπη του θὰ
χανότανε, μήπως θὰ βούλιαζε σὰν τὸν ἥλιο, τὴν ἄλλν
τὴ βασιλὴν, στὴν ἑμεταία; Ἡ μήπως θανάτελε σὰν τὸν
ἥλιο τὸ σημερινόν, στὸ γυαλό; Δὲ θὰ χαίρότανε τάχα
πὰρ τὸν ξαθόχρωμο τὸν ἄμμο τῆς ἀγάπης, σὰν
καὶ πρῶτα, σὰν τὴ μέρα ἐκείνη στὴν ἀμμουδοῦλα τὴ
βοριανή; Τὶ νὰ κάμῃ, πῶς νὰ τὰ ταϊριάζῃ, γιὰ νὰ
τὴν ξαναφερῇ πίσω, γιὰ νὰ τὴν ξαναζωντανέψῃ, τὴ
χρυσὴ τὴν ὥρα, ποὺ θὰ τὴν παραχρυσῶνε πὰρ ἡ τωρινή
τοῦ ἀγάπης; Πιὸ ἐσκόλο τότες παρὰ ὑπερὶς ἀπ' ὅσα
εἶχαν ἀκολουθήσει ἀναιμεταξὺ τους; Τότες εἴτανε ἀγ-
ριος ὁ Γιάννης· τότες εἴτανε ζῶ. Νὰ ὅμως ποὺ ἐγινε
ἄθροπος, νὰ ποὺ ἄκουγε τὴ Μυριέλλα· καὶ ἂν ἡ Μυ-
ριέλλα δὲν ἤθελε, καὶ ἂν ἡ Μυριέλλα φοβότανε, τί γύ-
ρεθε ἀφ' ὅτου ἀγάπη με ζῶρε καὶ τί χαρὰ εἴτανε ἡ ἀβύχνη
χαρὰ;

Τέτοια συλλογιούνταν ὁ Γιάννης, ὁ ἴδιος ποὺ φέρ-
θηκε, πρὶν τὴ γνωρίσῃ, με τὴ Μυριέλλα σὰν τὸ θερίο,
καὶ ποὺ τῶρα οὔτε ἤξερε πῶς νὰ τῆς πάρῃ τὴν ἀγά-
πην τῆς ὅλη. Βέβαια, τῶς ἔλεγε, τὸ καταλαβαίνει πῶς
ἡ Μυριέλλα εἶχε ἀλλαξί μετ' αὐτὸν τὰ χάρδια της, τὴ
νύχτα ἐκείνη τὴ φεγγαριότικη, τὰ φιλιὰ της κατόπι,
ποὺ τὸν τρελλαίνανε, χαρὶς νὰ τοῖς μῆσῃ νὰ τὸ δείξῃ,
τοῦ ἔδιναν κάποιο θάρρος. Μά τὸ θάρρος τοῦ ἀπὸ ἴσκι
με ποὺ θὰ πᾶν καὶ μπορεῖ νὰ πᾶν; Ἀν ξαναρχίζε
πάλι τὰ δικὰ της, ἂν ἔλεγε πάλι πῶς θὰ πῆσιν στὴ
θάλασσα νὰ πνιγῇ; Τότες τί φελοῦσαν τὰ χάρδια καὶ
τὰ φιλιὰ; Γιατὶ νὰ βασανιέται ὁ δόστυχος καὶ γιατί
ὁ ἥλιος νὰ χαίρεται τὴν πλάση; Τὶ μυστήριον εἴτανε
τοῦτο; Κοίταξε ὁ Γιάννης τὴ Δημιουργίαν, καὶ τὰ
πλοῖκά του τὰ λογικά τρώμαζαν τῶρα καὶ με τὴν
Ἀγάπην.

Τὸν ἔκαιγε τὸ πετσί του. Ἡλιο δὲν ἔτρεμε ἀφ-
τός, μὰ ὁ ἔρωτας, πὶο δυνατὸς, πὶο βαριὰ καὶ ἀπὸ τὸν
ἥλιο, τοῦ φλόγωνε τὴ σάρκα. Ἐννοίωσε ἄξαφνα σὰν
ζελαφρώμα στὸ κορμὶ του καὶ ἀναστέναξε· τὸ κῆμα, με
τὴ φουσκεθλασσιὰ, τοῦ ἐλουζε τὸ πόδι. Στὸ διάβολο
τὰ φύλλα, οἱ ψωρετσόχες, τὰ παννιά, παννιά τοῦ κα-
ταρτιοῦ ἀκούς ἐκεῖ; ποὺ τοῦ ἔμαθε νὰ κόφτῃ καὶ νὰ
βάζῃ ἀπάνου του ἡ Μυριέλλα! Στὸ διάβολο τὰ βού-
χα! Τώρα εἴτανε μόνος καὶ μποροῦσε. Ποιὺς τὸν ἐμ-
πόδιζε; Νὰ κορίτσι, ποὺ στὴν ἐρμιά, στὴ Μασατιέρα,
με τὴν κάψα, θέλησε καὶ καλὰ νὰ τοῦ σηκώσῃ τὴ γδύ-
μνιαν του, τὴν παλιά του τὴ συνήθειαν, τὴν ἀθώαν, καὶ
οὐ λὲς νὰ ξαναπασιάσῃ μετ' αὐτὴν τὰ παιγνίδια τῆς ἀμ-
μουδοῦλας!

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ ἐπιστημονικὸ ἄρθρο ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ περα-
σμένο φύλλο γιὰ τὸ «Νέο χειρόγραφο τοῦ Διγενῆ Ἀ-
κρίτου» εἶνε ἕνα λάθος σημαντικὸ καὶ μάλιστα στὴν
ὕπογραφῃ.

— Ἀντὶ Νίκος Α. ΒΕΗΣ ποῦναι τὸ σωστὸ, τυπώθηκε
Νίκος Α. Βάκης, ἂν κ' οἱ ἀναγνώστες μας σὰν εἶδαν τὴν
παράθεσιν αὐτῆς ὑπογραφῆς θὰ κατάλαβαν πῶς τέτοιο ἄρθρο
μονάχα ἀπὸ τὸν κ. Βέη θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ.

— Καλὰ τὰ εἶπε κ' ἡ «Ἀκρόπολις» τίς προάλλες, δι-
καιολογώντας ἕνα φύλλο τῆς γιομάτο ἀπὸ τυπογραφικὰ
λάθια πῶς «μεγάλους κινδύνους διατρέχουν οἱ ἰδίαις τῶν
γραφόντων δὲς νὰ παραθεθοῦν στὴ δημοσιότητα».

— Ἡρεθε δὴ ἀπὸ τὴν Πόλιν γιὰ λίγες μέρες ὁ καλὸς
μας φίλος καὶ συναγωνιστὴς κ. Γ. Βαμβακίδης.

— Πῶς δουλεύουν γιὰ τὴν ἰδέαν μες στὴν Πόλιν οἱ θα-
σκάλοι ποὺ γι' ἀρχηγὸ τοὺς ἀναγνωρίζουν τὸν σοφὸ γιὰ-
τὸ Φωτιάδην, ἴσως τὸ ποῦμε ἄλλη φορὰ, γιατί ἀξίζει νὰ
πάρουν ἀπὸ αὐτοὺς μαθήματα ἐθνικῆς ἐργασίας καὶ πα-
ληκαριῆς καὶ μερικοὶ δικοὶ μας δασκάλοι ἐδῶ, ποὺ τρέ-
μουν σὰν μπαμποῦλα ἕνα Κουρκοκουτσιστρίωτη.

— Τώρα σὲ λέμε μονάχα πῶς ὁ κ. Βαμβακίδης ἤρθε
δὴ γιὰ νὰ τυπώσῃ τὰ ποιήματά του, ποὺ ἕνα δὲς θὰ δη-
μοσιεύουμε καὶ μετ' αὐτῶν, ἀργότερα.

— Κἀποιοι Ἐγούμενοι στὴ Πόλιν ἔδωκε, λένε, ἕνα
παράσημο τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ στὸν κ. Ἀνοητόπουλο τὸν
Κερχηναῖο.

— Ὁ καιμένος ὁ Ἀνοητόπουλος φορτώθηκε τὸ παρά-
σημον στὸ ὤμο του, τῆρε δὴ καὶ τῶρα σπᾶει τὸ κε-
φάλι του νὰ βρῇ τὴν χροῖμα κορδέλλα ταϊριάζει σ' αὐτό.

— Μιὰ κυρία τὸν συβούλεψε νὰ πάρῃ κόκκινη σφ-
δέλλα, τῆς φωτιάς, γιατί τῆς φωτιάς, νὰ ποῦμε, εἶναι καὶ
τὰ ἄρθρα του.

— Αὐτὸς ὅμως ἐπιμένει νὰ τὴν παραγγεῖλῃ τὴν κορ-
δέλλα στὸ Παρίσι κ' ἐπειδὴ θάνα ἀκριβὴ ἐκπέταται νὰ
πουλήσῃ τὸ παράσημο γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴν κορδέλλα.

— Ἰσὰ με τὴν 31 Αὐγούστου δεχόμαστε ποιηματικά
καὶ χωρατάδες γιὰ τὸν Αὐγουστιάτικο διαγωνισμό.

— Ὅπως λέει πολὺ σωστὰ κ' ὁ Ἀ γ ω ν ο θ έ τ η ς στὴ
κρυσόλα του, ποὺ θὰ τὴ δημοσιεύουμε στ' ἄλλο φύλλο, εὐχό-
ματτε ὅσα μᾶς στείλουν αὐτὸν τὸ μῆνα νᾶναι καλύτερα
ἀπὸ τὰ περασμένα.

— Θάνα κρῖμα νὰ πᾶψῃ ἕνας τόσο παιγνιδάρικος δια-
γωνισμός.

— Καὶ μιὰ εἰδηση καλὴ, γιὰ νὰ χροῦν οἱ φίλοι μας:

— Ὁ «Νουμάς» ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον θὰ βγαίῃ ταχτικά
δωδεκασελίδος, με τὴν ἰδίαν πάντῃ συνδρομῇ, 10 δραχ. γιὰ
τὴν Ἑλλάδα καὶ 10 φρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

— Περισσότερες λεπτομέρειες στὸ παραπάνω φύλλο.

Ο ἸΔΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΔΕΙΚΝΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

— Δὲν εἶναι δουλειὰ σ' ἐσένα· μὴν κραίνεις ἐσύ ντίπ',
τὸν ἀπόκοψε ἡ γυναῖκα του, ἄρρε με μένα νὰ τίς κάνω
ὅπως θέλω... ἄσε νὰ τίς σφιξῶ λιγάκι τὰ λουριά! ἂμ' πῶς
νὰ μᾶς κάννε αὐτὲς ὅπως θέλανε;

Ἀπ' ἄλλην αὐτὴ τὴν ἀνακατοσοῦρα μόνον ἡ θεὰ Γαρ-
φουλιὰ δὲν πειράχτηκε καθόλου. Ὅταν τ' ἄκουσε: μπᾶ,
εἶπε, καλὸς καὶ ὁ γαμπρός, καὶ ἄξιο τὸ θέλημα τ' μόν
ἡμεῖς γρη῏ς γυναῖκες τί νὰ κάνουμε; νὰ ἐρθ' αὐτὸς ποῦναι
παλληκάρη νὰ τὸ σκῶς τὸ σπῖτ' νὰ τὸ πᾶν νὰ τὸ πᾶν σ'
ν' ἀπὸν γειτονεῖα.

Σὰν τ' ἄκουσε ἡ συμπεθέρα— Νὰ τίς πῆτε τὴ περικα-
λοῦ ποῦλι, εἶπε, νὰ μὴν ἔχ' με τὸ γιὸ μ' νὰ κάνῃ γιατί
τὴ φκιάνω καὶ με θυμῶτι ὅσο ζῇ. Μᾶς ἔδωσαν ἕως τὸ
προικὶ τὸ πολὺ κ' ἔχιν καὶ λόγο νὰ ποῦνε.

— Ἡμεῖς τί νὰ τ' δώσουμε, ἀπάντησε κ' ἡ κυρὰ Γαρ-
φουλιὰ, τ' φτάνουν ὅσα τῶς ἔδωκε ὁ Θεός· δὲ θέλ' ἄλλα χα-
ρίσματα.

Κ' ἔτσι ξακολουθοῦσαν ὁ κρυφτοπόλεμος, φανερά ὅμως
δὲν ἔλεγαν τίποτε. Μάλιστα στὴ γιορτὴ τοῦ γαμπροῦ ἡ
θεὰ Γ. πηγαίνοντα στὸν ἀδερφὸ τῆς νὰ χαίρετ' αὐτὴν βρῆκε
τὴν συμπεθέρα. Πρὶν μπῇ ὅμως στὸ σπῖτ' βρῆκε στὴν αὐλὴ
τὴ Μαρουδῆ.

— Καληχρονιά Μαρουδῆ, τῆς εἶπε, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω
πρὶν ν' ἐρθῇ ἀπ' ν' Ἀμερικῇ κείνος ὁ τσιμπλιάρης, ὕστερα
θὰ σὲ σγαίνωμαι. Ἀντε καὶ ὡς τοῦ χρόνου ἕνα καλὸ γαμ-

πρό... Δὲν ἀκούς ἀρῇ Μαρουδῆ τόνε θέλεις τὸ γιὸ τ; Ἀν-
τώνεας—Μ' ἐγὼ τί ξέρω· ὁ πατέρας μ'.

— Κάνε πῶς δὲν τὸν θέλεις, ἀλλ' ἂς εἶναι θὰ στονὲ δώσω
ἐγὼ δὲ σ' ἀφῆνω σ' αὐτόνε τὸν τσιμπλιάρη.

— Καλὲ σῶμα νὰ μὴ σ' ἀκούσ' ἡ μάνα τ' εἶναι μέσα.
Ἀφ' οὗ μπῆκε ἡ κυρὰ Γαρφ. κ' εἶπε τίς εὐχές, γύρισε
καὶ στὴν συμπεθέρα.

— Τὶ κάνετε, συμπεθέρα, καλὰ εἴσατε;

— Ἐ! δόξα σοι ὁ Θεός, πότε καλὰ, πότε ἀσκημα, βρί-
σκόμεστε.

Μ' ἀπ' τὸν ἀφεντογιὸ τί μαθαίνετε: πότε θὰ ἐρθῇ
νὰ πᾶρ' τὸ ταῖρι τ' νὰ στήσῃ τὴ φωλιά; τους;

— Νοικοκύρης εἶναι, ὅποτε θέλ' ἔρχεται, μόν' ἀπὸ
γράμμα δὲ μᾶς εἶχε νὰ ξέρουμε.

— Αλήθεια ὅτι γύρισε σπῖτ' ἄλλο;

— Δὴ ἡ συμπεθέρα εἶχε γράμμα, ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε.

— Ἐμ δὲ γίνεται κατ' ὅσα ξέρετε καὶ σεις.

— Σ' ὀρκίζομαι στὴ ψυχὴ τ' πατέρα μ'.

— Μ' ἀφῆστε τὰ αὐτὰ, τί τὰ θέλετε εἶπεν ἡ μάνα τῆς
Μαρουδῆς.

Ὑστερα πὸ λίγη ὥρα ἔφυγεν ἡ συμπεθέρα καὶ ἀπόμει-
ναν μόνες. Εἶδες, ἔκανε ἡ κυρὰ Γαρφουλιὰ, ἐνῶ ἡ περπα-
τησιὰ τῆς συμπεθέρας ἀκούονταν ἀκόμα ὄξω, εἶδες στὴ
ψυχὴ τ' πατέρα τῆς καὶ στὸ νερό τῆς θάλασσας ἀκόμα σ'
ἐρκίζεται ὅτι δὲν ξέρει τίποτε. Ἐσεῖς τί λέτε;

— Μ' ἡμεῖς τί νὰ ποῦμε· ὅτι θέλνε μᾶς κάννε. Σπῖτ'
γυρέβνε, λίρες γυρέβνε καὶ πάλι δὲν μᾶς μιλοῦνε. Μήνε;
εἶχε νὰ ἐρθῇ ἡ συμπεθέρα.

— Τί νὰ σᾶς κάνω, ἐσεῖς τὰ φταῖτε οὐλα, γιατί πῆ-
γατε νὰ προσκυνήστε μιὰ φαντασμένη. Εἰγὼ δὲντας τῶμαθα
πετάχκα ὄξω ἀπ' τὸ σπῖτ' σὰν τ' παλαδονοντιὰ· πῶς κἀν'
κείνη ἡ παλαδονοντιὰ ἔπ' καταρρεῖ τὰ σύννεφα ἀπ' τὴ
μιὰ ν' ἄκρια, σ' ν' ἄλλη, ἔτσι κ' ἐγὼ δὲν ἤξερα τί ἔκανα
καὶ τί ἔπερν μπροστὰ μ'. Ὑστερα, τουταχνοῦ, ἄς πᾶω
λέω, γιὰ κλάρες νὰ ζεσκάσω. Ἰᾶω καὶ βρίσκω κάτι ἀλι-
σφακιὲς κατ' ἐλιδές, καὶ ξεκαλισμένες· τραβᾶω βρὲ γιὰ-
σα, βρὲ ντέ, τίποτα, πουθενά νὰ βγοῦνε· πᾶω παραπέρα
καὶ βρίσκω κατ' φουντωτές—φουντωτές, τραβᾶω, μιὰ καὶ
ὄξω· νὰ, λέω, τώρα ἐγὼ τῶμαθα σὰν καμπότες συμπεθε-
ρίες· πᾶς καὶ παρακαλᾶς κατ' κακόμοιρους, κατ' σημειωμέ-
νους καὶ χίλια ζόρια νὰ γίνῃ ἡ παντρεία. Σιὸ τυχαῖν καὶ
κανέναν λεβεντάνθρωπο, κανέναν ζηλεμμένο, μ' ἕνα λόγο
τὸν ἔχῃ γαμπού.

Οἱ δύο γυναῖκες ἔσκασαν στὰ γέλοια.

— Γιαλᾶτε, γιατί ἔπεσάτι καὶ σεις στὴν πῆττα με τὸ γαμ-
πρό π' διαλέξατε· ὅμως τώρα τί λέτε; θὰ καρτερήτε, ζῆσε
Μᾶν νὰ σᾶς σταφυλεῖ, πότε νὰ σειστῇ ὁ βασιλογιὸς ν'
ἄρθῃ ἀπ' τὴν Ἀμερικῇ;

— Ξέρουμε κ' ἡμεῖς, εἶπ' ἡ νύφη τῆς· καὶ ὁ ἀφέντης μας
εἶπε ἄσε, λέε: νὰ ἰδοῦμε ὅπως τὰ πρίμακα.